

Ο ΤΙ ΒΛΕΠΕ

Το φύλλο της άλλης Κυριακής θα βγει δωδεκάσελιδο με μία επιστημονική μελέτη του κ. Κ. Θεοτόκη «Σαν-σκριτική και Καθαρεύουσα».

Από το ίδιο φύλλο, καθώς λέμε και παραπάνου, θαρχινήσουμε και τους «Λεκαπηλούς» του Καμπύση.

Το δράμ' αυτό τ' έγραψε για συνέχεια της «Μικρής Αννας Κούβλεϊ» και δυστυχώς μόνο τη πρώτη πράξη πρόφτασε να τελειώσει. Το δράμα γίνεται στην εποχή του πολέμου.

Το παράσημο της Γαλλικής Ακαδημίας που πήρε ο κ. Πάπ είναι σαν τα διπλώματα που δίνουν τα ξένα Πανεπιστήμια στους Ανατολίτες: Bon pour l' Orient.

Μονάχα η «Ακρόπολη» και την εύχριστοσύμη—πρόσεξε στη μελέτη του Σπηλιωτάκη και δημοσίεψε στο φύλλο της περασμένης Κυριακής τάκλουθα :

«Ο «Νουμάς» το εβδομαδιαίον όργανον των δημοτικιστών αναδημοσιεύει εδώ και κάμποσες μέρες μία περιπούδαστη πολιτική μελέτη του πρώην ύπουργού Σπηλιωτάκη. Ο τίτλος της είναι «Εύνα Ρωμής» κ' έτυπώθη στο 1882. Πρέπει να τη διαβάσουν όλοι Ρωμιοί. Πιθανόν άργότερα να γράψουμε κάτι έκτενέστερον γι αυτή».

Περιμένουμε αυτό το έκτενέστερον αν και δεν υπάρχει καμιά έλπιδα να ζυγησούν και μ' αυτό οι Ρωμιοί.

Για τις άμαρτίες μας είπε κι ο βλοημένος Μεντζικώφ πως το γιαούρτι κάνει μεγάλο καλό κ' έμποδίζει ναρθούνε γρήγορα τα γερατειά.

Γράψανε τόσα σαχλοχρονολογήματα πάνω σ' αυτή την παράξενη θεωρία του οι Αθηναίοι χρονολόγοι που στάληθαι καπάντησε δω και μπρος το γιαούρτι να θεωρείται το άθιόστερο φαί.

«Περί γλώσσης Σιαϊς» επιγράφεται η καινούρια φιλολογική έπιφυλλάδα του Σπύρου Αναστασιάδη που θα την άρχινήσουμε ύστερ' από ένα δυό φύλλα.

Ο κ. Σιαϊς τόσο θα ένθουσιαστεί μ' αυτή που θα τόμολογήσει πως ό άγώνας του για την καθαρεύουσα είναι παρόμοιος με την περιφημη «Περί δυου οικίας» δίκη.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

(Συνέχεια)

Νομίζει κανείς ότι το δημοτικό μας τραγούδι είναι ένα άβυσσος γλυκοκοιμιστικό και κρυσταλλένιο ρυάκι, που βγαίνει από τα σπλάχνα ενός βουνού που είναι κατάρυτο από τρυφερά όλοπράσινα πευκάκια, εκεί κοντά στη θάλασσα.

* Η άρχή του στο 108 φύλλο του «Νουμά».

αυτά» *

Τά ίδια άπάνω κάτω μας ιστορίζει και ο γάλλος μεσαιωνολόγος Gidel (N. Etudes de litterature neogrecque). Μας λέει: μόλις φάνηκε ό δεκαπεντασύλλαβος, ό πολλός κόσμος τον άγάπησε: οι σοφάδες τον άντιπάθησαν. Οι άπλοι τον ύποδέχτηκαν σαν το καταλληλό όργανο που θα παρσάταιναν με κείνο πιο άκοπα τη συγκίνησή τους. Οι σοφοί τονέ στραβοκοιτάζαν σαν κάτι τι άμαστολό και κολασμένο, σαν είδος στίχου έξευτελισμένου από τους άγράμματους και του όχλου τους άκαμάτηδες. Δεν έμεινε βρισίδι και δεν έλειψε κατάρυ που να μ'ήν τη φάρτωσαν του δυστυχι-

* Σ. Ζημεπλιού. «Βυζαντινά Μελέται» σελ. 635. Και τι δεν άπόφευξαν να όνομάσουν! Κοντά στα ζωντανά όνόματα που για χυδαία τάποστρέφονταν, και τα πιο σημαντικά γεγονότα, πολλές φορές, γιατί δε θα τα ώργονταν να γίνουν όπως γίαν. Έτσι νεώτεροι ιστοριογράφοι, σαν το γάλλο Schlumberger, πόσες φορές δεν άναγκάστηκαν να τρέξουν σε ξένους χρονολόγους, σε άραβες και σε άρμένους, για να ξεδιαλύνουνε σπουδαίατάτα της βυζαντινης ιστορίας, που οι βυζαντινοί δεν ταναφέρουν. Όμως πρέπει να σημειώσω εδώ πως ό Φυγάρης (Essais de Grammaire historique Neogrecque) νομίζει κάπως ύπερβολική τη γνώμη πως όλότατα την καταφρονούσανε οι Βυζαντινοί τη γλώσσα που ύστερα έγινε η νέα μας γλώσσα. Φέρνει παραδείγματα και τον Φελλό.

Κοιτάξετε με τι τρόπο—δεν πρέπει να πούμε τέχνη εδώ—μεταβαίνουν οι στίχοι του παρακάτω από την έννοια κλάψε με μάννα μου την αύγή εις την λαφίνα που γιαυτόν λέει το τραγούδι:

Κλάψε με μάνναμ' κλάψε με τη νύχτα με φεγγάρι και την αύγή με τη δροσιά ως που να δώση ό ήλιος, να βγούν τάλαφα στις βοσκές, να βγούν οι λαφοπούλες... και μία λαφίνα ταπεινή δεν πάει κοντά τις άλλες, δλο τ' άπόσκια περπατεί, τ' άπόξερβα άγναντεύει.

Η λαφίνα (ή λαφίτσα, όπως την άκουσα στον Μοριά), καθώς και ό Αϊτός που κρατούσε στα νύχια του το κεφάλι του άντρειωμένου, συμβουρίζουν την Ελλάδα, καθώς λένε πολλοί, και την έθνική μας άναγέννηση. Όπως δήποτε είναι από τα καλύτερά μας έθνικά τραγούδια, που δεν έχουνε σχέση με την γυναικεία άγάπη, αλλά έκφράζουνε μόνο άηληλό.

Η Λαφίνα, λένε, ότι είναι η Ελλάδα του 1770, ή όποια έκκαμε μία έξεργερση ύστερα από τόσα χρόνια σκλαβιάς: κέταράχθηκε η Ρούμελη κι ό Μοριάς και τα νησιά μας με τον Άνδρούτσο, τον Κατωήνη, τους Μανιάτες, τους Ψαριανούς, κέπειτα πνίγηκε η έξεργερση στο αίμα της.

Ίδετε πως έκφράζεται ό βαθύς πόνος της μητέρας αυτής που ζητούσε τάπόσκια και θλιβερά μέρη μ' ένα στίχο:

Κι όπου εύρη γάργυρο νερό, θολώναι και το πίνει.

Άλλά ποιός είναι ό πόνος της;

Χρόνια πολλά έκκαμε στείρα χωρίς έλαφι: και τέλος όταν έγέννησε το πρώτο της έλαφάκι, έβγήκε ό βασιλιάς να λαφοκνηγήσει.

Τό είδε, που ήτα όμορφο περισσότερο από τάλλα, ρίχνει και το ακοτώνει...

Κοντά στον πλούτι των άλλων χαρισμάτων των δημοτικών μας τραγουδιών, πόσα δεν έχει να είπη κανείς για τους έπαυδούς και τα γυροίματά τους.

Τίποτε δεν έγραψε ό Γ. Βιζυηνός (Βαλλίσματα. Είκ. Έστία 1894) γι' αυτή, περισσό έγραψε για τα ξένα.

Οι έρωδοί είναι άμίμητοι και άξιοι πολλής μελέτης, προσαρμύζονται θαυμάσια στα τσαλιόματα των χορών.

Τά Ήπειρωτικά τραγούδια έχουνε θησαυρό έπαυδού: και γεννούν την ιδέα, ότι ό δεκαπεντασύλλαβος στίχος μας πιθανόν να μ'ήν είναι ό τετραμέτρος ίαμβικός, αλλά ένας όκτασύλλαβος με τον έπωδό του, ή ότι μπορεί να έγινε κι' απ' τις δυό αυτές προελεύσεις.

Τέλος μία από τις μεγαλύτερες Έθνικές άνάγκες

πρέπει να θεωρείται η έκδοση όλων των τραγουδιών μας εις ένα corpus από τον κ. Πολίτην, που με άγάπη και έπιστήμη τα έχει συμμαζώξει (καθώς δείχνουν τα τραγούδια των Κολοκοτρωναιών στην έκδοση του Γέρω-Κολοκοτρώνη από την Έστία).

Τά τραγούδια, επειδή η ποιήσή μας βρίσκεται σε ζώωση, έπρεπε να προηγηθούνε των παροιμιών και να μη φηγουάρη στη βιβλιοθήκη Μαρσαλή ό Στρατής ό Καλολίχειρος.

Μία ματιά και θα ιδί κανείς γιατί δεν έχουμε Έθνική λογογραφία και τέχνη. Δεν γνωρίζουμε καλά καλά και τα στοιχεία της ζωής που περνά δέκα κοντά εκατομμύρια Έλληνισμός.

Αν δε μ'ήν κανείς π. χ. στο πλακοσκεπασμένο σπίτι του Ρουμελιώτη και ζήσε κοντά του, αν δεν άγναντέψη απ' τα πεζούλια του νησιώτη τα ξηνητεμένα κεράκια που έρχονται, πως θα γράψη, αν όχι κάτι ουσιαστικό και σοβαρό, τουλάχιστο μία εικόνα, ένα χαρακτήρα, τέλος μία κορνίζα στην ψυχή του έργου του; Πολύ περισσότερα που μπορεί και αυτή η ψυχή του έργου του να παρή από την Έλληνική βίω, τον άγνό, που υπάρχει ακόμη σε μέρη της πετρίδας μας άδιάφορα και γεμάτα ποιήση.

Αυτή τη στιγμή μου έρχεται στη φαντασία το Κρυφό Σχολειό του Γύζη, αυτού που έκκαμε μία θαυμασία άρχή στην έθνική ζωγραφική Έργασία. Κατά δυστυχία μόνο ό Ράλλης τον άκολουθεί.

Όσο μελετά κανείς την πατρίδα μας, τόσο βρίσκει στοιχεία άχρησιμοποίητα και άγνωστα που ένθαρρύνουνε τον έργατη του πνεύματος και τον πατριώτη. Γιατί για την μέση και νέα Ελλάδα έχει επικρατήσει χονδρικόσ σε όλα τα ζητήματα, έννεκα της πολιτικής μας καταστάσεως της σημερινής, πολύ κακή ιδέα και βλέπει κανείς τον ξένον μόλις του είπης ότι είσαι Έλληνας να σου άρχίζει έναν ύμνο για την άρχαιότητα, που σημαίνει ότι έσένα σε βρίζει γιατί δε λείει για σένα, αλλά ξεφεύγει να μ'ή αναγκαστή να είπη τις κακιές του πεποιθήσεις.

Κίμεις οι ίδιοι που άκούμε όλοένα ότι ρήμαζε η Ελλάδα με τις πυρκαγιές των δασών, είμαστε άπελισημένοι και νομίζουμε ότι δεν έμεινε τίποτε πιά και δεν κάνουμε ένα περίπατο ως την Πεντέλη, που μόνο ό Κρυστάλλης, που ήξευρε τι θα είπη ώραίο βουνό, έπικασε να την τραγουδήση, ένα περίπατο ως την Δελεία, ως το Πέραμα, άπέναντι απ' τον Ναύσταθμο, ως τον Πόρο, ως το Σούνιο, αλλά κλεινόμαστε στο Νέο Φάληρο.

Απ' τον ύπνον αυτόν θα μας βγάλη η μελέτη της

σμένου στίχου που τραγουδούσε με κείνον του δρόμου ή Μούσα, ή βρωμογόνυκια!

Και τα όμοια της εποχής εκείνης με την τωρινή πάνε ακόμα παραπέρα.

Τό να μ'ή θελής βήμα να κάμης μπροστά, έχει μία τέτοια άρνηση κάποιου λόγου, κάποιου χαρακτήρα, και κάποιου κάπου μπορεί και κάποιου όμορμιά. Μήπως δεν έχει και ό άσάλευτος κάτι ίερατικό έπίσημο, και μπορεί και μια χάρη που να σε θυμίζει επί τέλους το Βολταίρο, που δεν ήθελε να τραβήξη για τη Ρώμη, κ' έλεγε πως προτιμότερο του είν' ένα καλό βιβλίο απ' όλα τάμφιθέατρα και τις θριαμβευτικές άψιδες; Τό να κάθεται ακούνητος από έρωτα, ως είναι και άνόητος, προς τα περασμένα, μπορεί και να μας συγκινήση τέλος πάντων. Μά τό να πολεμάς, από δω κι από κει μ' ένα βήμα σημειωτό, να ταιριάζεις τάταιριαστα, ό,τι κρατιέται καρφωμένο, με ό,τι λαχταρίζει φτερωτό, σε να είναι πιο κοντόφωτο και πιο άστόχαστο κάτι ή πολύ παιδιάτικο ή άνήθικο. Είναι κάποιος συμβιβασμός άσυμβιβαστος με τη σκέψη και με τη γνώση, χωρίς άγώνα και χωρίς ιδέα, κάτι που φαίνεται πως καθιερώνει σε μία πλατειά άντιληψη και σ' ένα έλεύτερο μεταχείρισμα των ιδεών την πρόοδο και την άνεξίθηρσκειά' όμως πραγματικά κάτι εύκολο και κούφιο και άσκοπο, που φέρνει προς το άμορφο και προς τό άπρο-

χώρητο. Παράδειγμα οι όπαδοί μιας τάχα συμβιβαστικής ιδέας τώρα με τό γλωσσικό τό ζήτημα, που τόσχ όμοια κάνουν πως περιφρονούν και τα άρχαία και τα νέα, και την άκρα καθαρεύουσα και την άκρα δημοτική, και πιστεύουν πως ήύραν τρόπο να μαγερεύουν τα καθαρεύοντα με τη μουσαράδα της δημοτικής και τη δημοτική με τό άφρόγυλα της καθαρεύουσας. Έτσι και στον καιρό που πολεμούσαν άλύπητα τηνέα μας στιχουργική βρίσκονταν κ' εκείνοι που τάχα κοίταζαν να τα παντρέψουν τάρατα μέτρα με τα νέα, τους άνιέρους τόνους του δεκαπεντασύλλαβου με τους πανιέρους χρόνους, με τα μακρά και τα βραχεία της άρχαίας ρυθμικής. Φαίνεται πως τους άντιπροσωπεύει αυτός ό γραμματικός Μάξιμος Πλανουδης (από τα 1200 ως τα 1310 ή ζωή του), σε κάποιον του διάλογο προς κάποιον μαθητή του Νεόφρον. Μέσα εκεί ψέλνει και ό Πλανουδης τον αναβαλλόμενο του «πολιτικού», τού στίχου του όρφανού από κάθε ρυθμό κι από κάθε χάρη, και για τούτο και άνάξιο να ύπάρχη. Έν τούτοις ό άνθρώπος άναγκάζεται να όμολογήση πως ό στίχος αυτός ύπάρχει και πως τό μαχαίρι της σοφίας του δε φτάνει να του κόψη την άτιμη ζωή. Και άνεξίτικα τότε και χριστιανικώτατα συμβουλεύει τό μαθητή του Νεόφρον να τα συμβιβάζη τα πράγματα, και να μαστορεύη στίχους που μαζί να είναι και άρχαίοι και νέοι στίχους που

πατριδίας μας να ξυπνήσουμε έμεις πρώτοι και μη περιμένουμε να μάς βρίσουν, να μάς πούν ληστές, σλαύους, γυμνούς, νόθους, κι απ' αυτό να λάβουμε άφορμή και άφου πούμε δέκα χιλιάδες λόγια στόν άέρα να πάρουμε τό ζήτημα όπως πρέπει και να είπουμε ό,τι πρέπει, θγαζόντας προλήψεις και διαβολές έχθρών.

Κι άλήθεια αρκετές φορές ξυπνήσαμε τούς Έυρωπαϊούς με σοβαρή και καλή έργασία, άληθινά έθνική. 'Ο Παπαρηγόπουλος υποστηρίζει τήν μεσαιωνική ιστορία μας και δείχνει με τόν Σ. Ζαμπέλιον ότι τό «Βυζαντινισμός» δέν πρέπει να σημαίνει τήν κακοήθεια και τήν μικρολεπτομέρεια και σχολαστικότητα.

'Ο Σάβας μαζεύει τά δημοτικά μας μνημεία και όλη να γνωριστή ή ιστορία μας. 'Ο Λάμπρος παρουσιάζει τόν βιβλιογραφικό πλούτο τών μοναστηριών μας και δείχνει τήν κατάσταση τής μεσαιωνικής μας πατριδίας επί Φράγγων, και λέει ότι τά όνόματα τών ιερών τόπων τής αρχαιότητας, ή 'Ολυμπία, οι Μυκήνες, οι Δελφοί, δέν έγιναν σλαυτικά. 'Ο Πολίτης δείχνει ότι τά τόσα τραγούδια, τού έθνικου μας ήρωα, τού 'Ακρίτα, δέν έχουν προέλευση Σλαυική, καθώς και ό Χατζιδάκης δείχνει ότι τά όνόματα Μυσιράς και Μοριάς είναι 'Ελληνικά και όχι σλαυτικά και δείχνει ακόμη τόν 'Ελληνισμό τών αρχαίων Μακεδόνων, όπως δείχνει ό Καραπίνος τόν 'Ελληνισμό τών αρχαίων 'Ηπειρωτών με τις άνακακρές τής Δωδώνης και τις 'Ελληνικές επιγραφές τής.

Νά, ακόμη προχτές ζύπνισαν στη Γερμανία άπί, μία μελέτη γερμανικά γραμμένη τού λαμπρού νέου Π. Δεκαζου που σπουδάζει Γεωπονικά εκεί, γιατί εκεί μέσα άπόδειχνε με κρίθιμους ότι τά γεωργικά μας, μ' όλον ότι έχουν πολλές καταδρομές, όμως έχουν και θάχουν πρόοδο.

Και είναι τόσο εύχαριστο να βλέπη κανείς τούς νέους να εργαζούνται με τέτιο ζήλο για να βγαλουν κάτι προλήψεις που έχουν για τό μέλλον μας οι ξένοι και να μαζώνουν στοιχεία απ' τήν 'Ελληνική ζωή και ιστορία με μόχθο και λατρεία, καθώς ό φίλος μου ό Ν. Βέης που δουλεύει με Βενεδικτινού ύπομονή.

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

'Ενα βουνό πολύπτυχο, μεγάλο' στόν όγκο σαν τόν 'Ολυμπο, αλλά χαμηλότερο, με πολλές κοιλάδες και μεγάλα όροπέδια, ένα βουνό εύεργετικό, που στα λιβάδια του ζούν χιλιάδες κοπάδια από διάφορες έπαρχίες, ή 'Οξυά, που τήν λέει ζωγρα-

φισμένη τό τραγούδι, είναι τό κέντρο τής 'Ρούμελης.

'Η Ναυπακτία, ή Δωρίδα, ή Φθιώτιδα, ή Εύρυτανία, αυτήν έχουν σημείο που τελειώνουν και όλες έχουν κοντά τής χωριά: "Αμα άνεβης εκεί πάνω βλέπεις ένα άληθινό πανόραμα. Τό χειμώνα είναι επικίνδυνο πάρα πολύ τό πέρασμά του γιατί ό Βορράς που έρχεται απ' τή Θεσσαλία, εκεί στήνει τόν θρόνο του και σπέρνει δεξιά κι' άριστερά τήν κρύα μάνητά του. 'Αλλά τό καλοκαίρι, τόν 'Ιούλιο, τό μεγάλο αυτό ποιμενικό κέντρο που γεμίζει πρόβατα, είναι μια χαρά. Έμεις δέν περιγράφουμε τίποτε. Παραθέτουμε μόνο τούς στίχους που λένε οι κόρες στους νέους τσομπάνους.

'Εδώ σε τούτα τά μαντριά τά καγγελοπλεγμένα, έδώ βελάζουν πρόβατα, έδώ βελάζουν γίδια, σαν τό μελισσοχέρταρο μοσκοβολά ό τόπος, σαν τά μερμάγια περπατούν, σαν τά μελισσια βραζουν.

'Η Κυρσοή τής 'Οξυζης λέγεται Σαράνταινα. 'Εκεί, καθώς λένε, πέραγε τό συμπεθερικό, ταράντα άνθρωποι, τούς έκλεισε τό γιόνι, επάγωσαν και πέθαναν όλοι.

ΒΟΙΤΣΑ

'Η Μικρή Παλούκισα είναι ένα χωριό σε μία κοιλάδα τής 'Οξυζης. "Αμα τό είδα μου φάνηκε σαν τήν 'Ελβετία... αν και δέν έχω πάει εκεί. 'Εάν είχε νερά αυτό τό χωριό και δέν γκρεμιζότανε τό μισό από καθίζηση θα έπλησίαζε περισσότερο ή παρομοίωση.

'Από κει κατεβαίνεις στη Ζηλίσια ή πώς στη Σαίσια. 'Εδώ τά όνόματα καταλήγουν εις στα, καθώς Λιμνίσια, Ανδρίβισια, Βιτουψίσια, Βετολίσια και άλλα.

'Η Στρωμνιανή είναι ένα καρχητικό χωριουδάκι και τέλος φτάνεις στη Βοϊτσά. 'Εκει έμεινα τις περισσότερες ήμέρες μου και έμελέτησα καλά τόν κόσμο τόν χωρικό, τόν χρχητήρα του, τούς πόρους του, τις συνήθειες του, τις προλήψεις του.

Βεβαίως στα τέτια χωριά δέν ύπάρχει τίποτε που να σε θέλγη. Μόνο ή μελέτη αυτή για τή γνώση τών δικών μας πραγμάτων και ή επιστήμη σου διασκεδάζουν τις φρικτές ώρες τής μοναξιάς. 'Εκει έμαθα τούς χορούς μας, έμαθα τόσα τραγούδια μας, τόσα παιχνίδια μας. 'Εκει έσανάντησα ανθρώπους που είδαν τό ίερό μας άγώνα. 'Ο γέρο-Μπουσγος που είναι 103 έτών και σκάβει κάθε μέρα στα

χωράφια του, αυτός είχε άδερφούς και γονείς άγωνιστές: ό γέρο-Νάσος, ή γριά Πασίαινα, που μου διηγότανε τήν ιστορία τής Μαρίας Πανγκιώτισσας, έπειδή ένας δικός της, ό Κατσιμήτρος Πασίσης, είχε πάρει τήν άδελφή τής Μαρίας, τήν 'Ελένη. Μου έλεγαν για τόν Δημήτρη Πιά, που έπέθανε τώρα κοντά, ότι έπήγε στόν 'Αλή πασα, αν και ζητούσε να τόν κρεμάση, και σώθηκε με τό θάρρος του. Στού Παφίλη τη 'Ράχη που έβγαινε περίπατο, ένα παιδάκι μου είπε τήν 'Ιστορία τής Γριβίτσας, τού πουλιού αυτού, που ήταν πρώτα βοσκοπούλα και έχασε τά άλογα τής πεθεράς της και μεταμορφώθηκε σε πουλί και τά ζιτζά φωνάζοντας:

"Γρίβα Γρίβα Γρίβα, Ντορη Ντορη, Κοκκίνη".

Σαυτό τό χωριό, που όλοι του σχεδόν οι άντρες έχουνε και άλλο όνομα, ένα χρχητηριστικό προατσούκι, μου έμεινε κίτρις ν' άρχίσω τις έντυπώσεις μου αυτές.

Ο ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

Πολλές φορές έπαθα στη 'Ρούμελη τήν ακόλουθη ιστορία. Συναντούσα άντρες που είχαν εύγενέστατα χρχητηριστά, άληθινά ίπποτικά προαστήματα και έκφραση λεπτή, ήσαν ντυμένοι με φουστανέλλες καλοφτιασμένες, όχι επιδεικτικές, και μιλούσαν λιγχι και επιτηχημένα. Κκι ήταν τούς έρωτούσα κάτι και μου έλεγαν δέν τό ξέρουν γιατί είναι χωριάτες, βλάχοι, σάς βεβαιώνω ότι ένόμιζα πως με κοροϊδούσανε.

'Αλήθεια καταλάβαινες ότι ήσαν άμαθες ένώ στην αρχή ή έψη τους και ή έκφρασή τους δέν σε άφηνε να τό παραδεχτής.

Δέν είναι βέβαια τέτιοι οι περισσότεροι 'Ρουμελιώτες, αλλά πολλούς άντρες βρίσκεις έτσι, που με έκκαμαν να λέω μέσ'ιστό νου μου συχνά. — Πόσο περιζήτητοι και πόσο έκλεχτοί θα ήσαν αυτοί εις τάς πόλεις, αν κιντά στην ώραία μορφή που έχουν, ήσαν και άναπτυχημένοι και καλοί άνθρωποι!

Οι γυναίκες φαίνονται καλύτερες απ' τούς άντρες, πιο όμορφες, και μία αίτία είναι, ή βαρεία έργασία που κάνουν τούς γηράζει πρόωρα.

'Εν γένει στην 'Ελλάδα παρατηρείται μεγάλη ποικιλία μορφών. 'Ενας τύπος δέν ύπάρχει. Σχεδόν κάθε τμημα μέχρι έκτάσεως έπαρχίας άκόμη, έχει δικό τους τύπο μορφής, καθώς και κάθε νησί στού Αιγαίου και άλλου.

'Η ποικιλία αυτή παρατηρείται αν πάη κανείς

να κρατάνε σύγκαιρα «ποδών τε μέτρον και τόνων ρυθμόν», δηλονότι: δεκαπεντασύλλαβους με τούς τόνους τούς κανονισμένους και μαζί με τούς πόδας τού παλιού μέτρου που γέννησε, ή που νομιζόνταν τότε πως γέννησε, τό δεκαπεντασύλλαβο. 'Η σκέψη, τόσο έξυπνα φιλιωτική τών αφιλιώτων, θα φάνταζε τότε και σαν ύπαγορευμένη από προδευτικώτατο νου. Και ύπάρχουν και παραδείγματα βυζαντινών στίχων πελεκημένων άντάμα με τήν αρχαία και με τή νέα μετρική, άνάμεσα στα χιλια δυό άνάλογα μωρόσφα παιχνίδια τής βυζαντινής ποιητικής. Μολτατά τήν έφεύρεση τού συμβιβαστικού Μάξιμου Πλανούδη ίδου πως τή χρχητηρίζει καθηγητής τού Πανεπιστημίου μας από τούς κορυφαίους τής μετρικής επιστήμης: «... Τσιαύτα λέγει ό σχολαστικός εκείνος (ό Πλανούδης), μηδόλω αιθανόμενος ότι οι μόν πολιτικοί στίχοι τανάπαλιν ήσαν ζώντες, νεκρά δε τά αρχαία μέτρα αυτού τε και τών συγχρόνων, ό δε συμβιβασμός και ή συνύπαρξις έν τω αυτώ μέτρω άμφοτέρων τών ειδών τής ρυθμοποιίας κατά τά αρχαία δθθεν παραδείγματα, ού μόνον άχρηστος άποβαίνει διά τήν δυσχέρειαν, αλλά και ούδέν έχει νούν» *

Πιστεω πως θάρηη μια μέρα που και οι Σειμιτέ-

* «Μετρική» Δ. Σειμιτέλου σ. 152.

λοι τής εποχής, άπαράλλαχτα, σαν τό σοφό μετρικό στα χρόνια μας, θα μιλάνε άτάραχα, και χωρίς κανέν' άγώνα συζητητικό, (όπως κανένας κάνει μπροστά σε πράγματα που πιά δε λογαριάζονται για ζήτηματα), θα μιλάνε και για τά γλωσσικά μας τά τωρινά, καθώς μιλάνε τώρα για τά μετρικά παλαιάματα τού βυζαντινού καιρού. Και όμοια θα λένε πως είναι άχρηστος και πως ούδένά έχει νούν «συμβιβασμός και συνύπαρξις» μέσα στη γλώσσα μας κάποιων στοιχείων που να ταιριαζόντε δε μπορούν και να συνυπάρζουν είναι άδύνατο: γιατί τέτιοι παντρολογήματα δέν κρέμονται μονάχα από τούτων ή εκείνων τών ανθρώπων τις βουλές, τις άγάπες, και τις προσπάθειες, μα χρειάζεται, πρώτ' απ' όλα, να μη στέκωνται πολέμια σε κάποιους νόμους μεγάλους που κυβερνάνε τά φυσικά και τά ήθικά έδώ κάτω.

Τάχα θα πέραση πολύς καιρός ακόμα, αιώνας τάχα ακόμα μάς χρειάζονται, για να φωτίση τής γλωσσικής ιδέας τό φώς κάθε νου, κ' εκείνους που σφιχτά σκαρφαλωμένοι κρατιούνται από τούς σκεθρωμένους τοίχους τών περασμένων, και κιντυνέουν κάτω απ' αυτούς ναπομείνουν πλακωμένοι, και πάντα τελευταίοι φωτίζονται; Δέν μπορώ τώρα να τό ξέρω, κοντόβλεπος καθώς είμαι πεζογράφος, και δέν αισθάνομαι τήν ώρα ταύτη να με συνεπαίρηη προφητική νουή. Και όμως βλέπω

κάτι: βλέπω μέσα σ' ένα θαμποφεζίμο, που μάς μνησεί τό ξημέρωμα, βλέπω μέσα στού χειμώνα όλανθισμένες τις μυγαλιές τής 'Ιδέας. Μπορεί ακόμα ή φουρτούνα να φουάξη άπάνω τους, και να τους κάψουν οι βοριάδες τις φτωχούλες τις άμυγαλιές. Και τί μ' αυτό; Στα ξεψυχίσματα ό χειμώνας. Καιρίς κ' έμεις να τραγουδήσουμε τόν παλιό τό στίχο, καινούριο δίνοντάς του νόημα:

"Ίδε τό έαρ τό καλόν πάλιν επανατέλλει.

1903.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ
ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82
ΑΒΣΗΤΑΙ 3—5 Μ. Μ.

πέ μέρη που είναι κέντρο πολλών τμημάτων ή όπου πολλοί ξένοι φθάνουν από τριγύρω. π. χ. στα Τρίκκαλα, στον Πειραιά, στην Ερμούπολη, στον Πύργο της Ηλείας, στη Σμύρνη, στη Πρέβεζα.

Ερμηνεία του πάρα πάνω φαινομένου δεν κάνω. Ουδέ κύριοι που μελετούν χρονολογικώς και μορφολογικώς το ελληνικό σώμα δεν κατώρθωσαν ακόμη να μας πούν κάτι σταθερό.

Ένα μόνο λέω εδώ, ότι η νέα γενεά από τα νήπια ως την νεότητά των δεκαπέντε και δεκαοκτώ χρονών έχει λάβει μια υπερβολικά εκλεκτή διάπλαση μορφής.

Αρχίζει να σχηματίζεται ο ένας εκείνος εθνικός τύπος, ο ώριμος και λεπτός, με τα έξυπνα μάτια και το σύμμετρο κεφάλι και με τον μέτριο λαϊμό, ο τύπος εκείνος που συγκροτεί τα ξαυθά και μελαχρινά χρώματα σε καστανόφθαλμη και καστανόκομη νεότητά.

Καταλαμβάνεται κανείς από ευχαρίστηση υπερβολική, από πλημμύρα χαράς, όταν βλέπει την εκλογική αυτή τη θαυμαστή και όταν αναλογίζεται ότι θα έρθη ο καιρός με λίγες γενεές που θα βλέπουμε μπρός μας, σαν απότομα των αρχαίων ἀγκυμάτων, τις νέες ελληνικές μορφές.

(Ακολουθεί)

ΚΩΣΤΑΣ Σ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΕΙ

ότι σήμεραν ημέραν Παρασκευήν και ὥραν 9ην π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ Καταστήματι αὐτῆς, και ἐνώπιον τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου, ἐν δημοσίῳ συνεδριάσει, ἡ δευτέρα κλήρωσις τοῦ ἐκ δραχμῶν 20, 500, 000 δανείου αὐτῆς, ἡ ὠρισμένη διὰ τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1904.

Κατὰ τὴν κλήρωσιν αὐτὴν θέλουσιν ἐξαχθῆ ἐκ τῆς κληρωτίδος δέκα ἕξ (16) ἀριθμοὶ ὁμολογιῶν μετὰ λαχοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 1 Ὀκτωβρίου 1904.

Ὁ Διοικητὴς
Γ. ΣΤΡΕΪΤ

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΗ

Φίλε «Νουμά» ;

Είδες τὴν «Ἐθνικὴ Κατήχησιν» τοῦ κ. Βάγια; Νὰ τὴνε δεῖς. Ἀξίζει τὸν κόπο. Μποστάνι γιμάτο ἀπὸ ἐθνικὰ κολοκύθια. Ἀγκαλιὰ μετὰ τὰ κολοκυθάκια αὐτὰ θὰ φουσκώνουν οἱ κοιλιές τῶν παιδιῶν, γιατί ὁ κ. Βάγιας εἶναι δημοδιδάσκαλος, τὸ βιβλίο του «ἐνεκρίθη» ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο και φυσικὰ οἱ συνάδερφοι τοῦ κ. Βάγια θὰ τὸ ἐπιβάλλουν στοὺς μαθητὲς τους.

Ἀφοῦ εἶναι ἀπὸ δάσκαλο γραμμένο τὸ βιβλίο αὐτό, περιττὸ νὰ σοῦ πῶ και πῶς εἶναι γραμμένο. Δασκαλικώτατα, ποῦ πάει νὰ πει ἀνοητώτατα, ψευτικώτατα, σχολαστικώτατα. Μιά ματιὰ μονάχα τοῦρριζα κ' ἐψάρεψα μέσα στ' ἄλλα κ' ἕνα μεγάλο μεγάλο ψέμα ποῦ προσφέρεται γιὰ ὀρεχτικὸ στὰ παιδικὰ στόμαχάκια. Νὰ και τὸ ψέμα : Οἱ Ἀπόστολοι, λέει ὁ κ. Ἐθνικός κατηχητής, ἐδίδαξαν

τὸ Εὐαγγέλιο σ' ὅλο τὸ κόσμο στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Μ' ἄλλους λόγους τὰ παιδιὰ μαθαίνουν πῶς τὴν ἐποχὴ ποῦ γραφῆκανε τὰ Εὐαγγέλια ὅλος ὁ κόσμος, Ρωμαῖοι, Ἑβραῖοι, κλπ., μιλοῦσαν Ἑλληνικά !!

Ἀπ' αὐτὸ τὸ λίγο, καταλαβαίνεις και τῆλλα.

Δικός σου
ΣΚΑΝΤΖΟΧΕΡΟΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΠΛΩΜΑ

Ἀγαπητέ μου «Νουμά»,

Κάποια φημερίδα πρότεινε — ἄς εἶναι καλά! — νὰ δοθοῦν τὰ λαχεῖα τοῦ Ἐθν. στόλου, ὑστερ' ἀπὸ τὴν μπαγαμποτιὰ τῆς Βιομηχανικῆς, στὸν κ. Τσαγγάρη γιὰ πούλημα. Ἐδειξε μάλιστα ἡ φημερίδα αὐτὴ και τὸν τρόπο μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ κ. Τσαγγάρης θὰ δεχότανε νὰ εὐεργετήσει τὸ Ἔθνος. Πουλῶντας 400 χιλ. θῆκαιρνε 10 ο)ο μονάχα ἀπὸ τίς 400 χιλ. και ἄπανου 12 ο)ο.

Ἀπὸ τὸ σχολεῖό μου θυμάμαι λίγη ἀριθμητικὴ. Λογόριασα λοιποῦν και βρήκα πῶς πουλῶντας ὁ κ. Τσαγγάρης ἕνα ἑκατομμύριο λαχεῖα θὰ κερδίσει 120 χιλ. δραχμές. Και γίνεται κ' ἐθνικός εὐεργέτης, κατὰ τὴν ἴδια φημερίδα πάντοτε.

Εἶπα πῶς θυμάμαι ἀπὸ τὸ σχολεῖό λίγη ἀριθμητικὴ. Μὰ ἔτυχε, πᾶνἀθεμά το, νὰ θυμάμαι και λίγη ἱστορία. Βρήκα λοιποῦν πῶς τοῦς παλιούς καιροὺς γιὰ νὰ γίνει κανένας ἐθνικός εὐεργέτης ἔδινε ὅλη τὴν περιουσία στοῦ Ἔθνος, ἐνῶ σήμερα συμβαίνει τὸ ἀντίθετο και γιὰ νὰ σὲ πούνε ἐθνικὸ εὐεργέτη πρέπει νὰ φτιαχίσεις ὅλη τὴν περιουσία σου ἀπὸ τὸ Ἔθνος.

Προδέψαμε, βλέπετε, ὅπως προδέψε και ὁ τύπος μας ποῦ γιὰ νὰ κολακέψει τὸν ἀφέντη του, τὸν Τσαγγάρη, γράφει τίς μεγαλύτερες ἀνοησίες. Ὁ καιργᾶς γιὰ τὸ πᾶπλωμα και τίποτε ἄλλο.

φιλικώτατα
ΒΟΥΔΑΓΑΡΟΣ

ΚΡΑΣΙΑ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

ἀπ' τὰ ἀμπέλια τοῦ κ. Κ. Α. Στασινοπούλου. φυσικὰ και ἀνόθευτα

Πουλοῦνται ὁδὸς Ζήνωνος 4 Β.

Μαῦρο τοῦ τραπεζιοῦ τοῦ 1903 ἡ ὁκὰ λεπ.	60
Κόκκινο " " " " " "	60
Ἄσπρο " " " " " "	70
" " τοῦ 1898 " " " "	1,20
Μοσχάτο γλυκὸ " 1903 " " " "	80

Πουλεῖ και καλύτερα κρasiὰ σὲ μποτίλιες.

Στέλνονται στοῦ ἔξωτερο κὲ βαρελάκια 25, 50 και 100 ὀκάδων σ' ὅποιον προκαταβάλει τὴν ἀξία τοῦ κρasiοῦ. Τὰ ναῦλα και τὰ βαρελάκια εἶναι σὲ βάρους τοῦ ἀγοραστή.

Στὸ ἔξωτερο κὲ μπορεῖ νὰ σταίλη και ρετινᾶτο τῆς Ἀττικῆς μετὰ 60 λεπτὰ τὴν ὀκᾶ.

Ἰδιαίτερο συστατικό. Ὁ κ. Κ. Στασινοπούλος δίνει δέκα χρόνια τὸ κρasi ποῦ χρειάζεται ὁ Εὐαγγελισμὸς, τὸ μεγαλύτερο και καλύτερο νοσοκομείο.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Μιά κυρία πηγαίνοντας στὴν Κηφισὰ κρπτοῦσε τὸ σακκάκι τῆς. Ἐχοντας νὰ πληρώσει τὸ εἰσιτήριο, ἀνοῖξε τὸ σακκάκι τῆς, ἔβγαλε τὸ πουγγί τῆς, ἔκλεισε τὸ σακκάκι τῆς, ἀνοῖξε τὸ πουγγί τῆς, ἔβγαλε τὰ χροῖματᾶ, ἔκλεισε τὸ πουγ-

γί τῆς, ἀνοῖξε τὸ σακκάκι τῆς, ἔβγαλε μέσα τὸ πουγγί τῆς, και ἔκλεισε τὸ σακκάκι τῆς, Σὰν πληρώσει και πήρε τὸ εἰσιτήριο ἀνοῖξε τὸ σακκάκι τῆς, ἔβγαλε τὸ πουγγί τῆς. ἔκλεισε τὸ σακκάκι τῆς, ἀνοῖξε τὸ πουγγί τῆς, ἔβγαλε μέσα τὸ εἰσιτήριο, ἔκλεισε τὸ πουγγί τῆς, ἀνοῖξε τὸ σακκάκι τῆς, ἔβγαλε μέσα τὸ πουγγί τῆς, και ἔκλεισε τὸ σακκάκι τῆς. Ὅταν ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ζήτησε τὸ εἰσιτήριο, ἀνοῖξε τὸ σακκάκι τῆς, ἔβγαλε τὸ πουγγί τῆς, ἔκλεισε τὸ σακκάκι τῆς, ἀνοῖξε τὸ πουγγί τῆς, ἔβγαλε τὸ εἰσιτήριο, ἔκλεισε τὸ πουγγί τῆς, ἀνοῖξε τὸ σακκάκι τῆς, ἔβγαλε μέσα τὸ πουγγί τῆς, ἔκλεισε τὸ σακκάκι τῆς, και τίλος ἔδωκε τὸ εἰσιτήριο. Ὅλα ἀφῆ ἔγιναν δίχως λάθος.

Κα Λεβοντινὸγλου. (ὑστερὰ ἀπὸ ταξίδι). Δε μοῦ λές, Μιχὴ, ὁ Ἀλέξ: πάντα κάνει la cour τῆς κόρης σου τῆς Λιλῆς; Κα Καλογοριστοπούλου. Δὲν τῆς κάνει καμιά cour τώρα. Κα Λεβοντινὸγλου. Πῶς; τὴν ξέχασε; Κα Καλογοριστοπούλου. Καλέ, τὴν πατρεύτηκε.

Ἦνας γιατρός, ὁ Πιλότος, τελευταῖα ἔγρησε σὲ μιὰ συνεδρίαση τῆς Ρωσικῆς Ἀκαδημίας πῶς οἱ ἥλιοι, τὸ γνωστὸ φυτὸ μετὰ τὰ φανταχτερὰ κίτρινα λουλούδια, ἔχει σημαντικὰς γιατρικὰς ἀρετὰς. Προβλέπει μάλιστα πῶς μετὰ τὸν καιρὸ ὁ ἥλιος θ' ἀντικαταστήσει τὸ κινίνο.

Και μιλοῦντας γιὰ ἥλιους ἕνα πᾶπα μὸ κατεβαίνει. Ὅταν γυρίζει κανεὶς τὰ Ἑλληνικὰ βουνὰ ἀπορετὴ μετὰ τὸ παρᾶδοξο φαινόμενον πῶς τὰ φυτὰ τους ἄπανου κίτου ἔχουνε μπουρδᾶτα κλωνιά, φύλλα, λουλούδια. Πολλὰ τους λοιποῦν πρέπει νὰ εἶναι γιατρεφτικὰ, Πῶς κανένας μας γιατρός δὲ βρήκε καμιά ἀρετὴ σὲ κανένα ἀπ' ἀπτὰ τὰ βύτωνα; Ὁ λόγος ἴσως εἶναι ἐπειδὴ δὲ γνωρίζουμε ἀληθινὰ πρακτικὰ βοτανικὰ, ἀφοῦ τὸν περισσώτερό τους καιρὸ στοῦ Πανπιστημίου τὸν πετοῦνε καθιόνοντας πῶς νὰ λέν τὰ πιὸ γνωστὰ πρακτικὰ μετὰ τίς πιὸ ἀγνωστὰς λέξεις — πῶς ἔχουνε ἀντί κ ο τ σ ἰ ν ι νὰ λένε μ ἰ σ χ ο ς (καλύτερα μ ὀ ξ ο ς) κτλ.

Ἀκόμα στοὺς πιὸ παλιούς καιροὺς φαίνεται οἱ δικοὶ μας μελετοῦσαν τῶν βουνύσων μας φυτῶν τίς ἀρετὰς, ἂν εἶναι νὰ κρίνει κανεὶς ἀπὸ τὸν ὁμηρικὸ στίχο (Δ, 740)

Ἐξανθήν Ἀγαμῆδων ἡ τόση φάρμακ' εἶδε' ὅσα πρᾶφι εὐρεῖα χθῶν.

Ἦ ἀκόλουθο γράμμα ἔγραψε ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ ἕνας ἄρρωστος.

Ἀγαπητέ γιατρέ, (τὰ χρεῖς ἡ μᾶθος πῶς τώρα εἶμαι ἐντελῶς καλὰ ἀφοῦ ἔρθα ὡς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου μετὰ τὸ νὰ πᾶρνω τὸ γιατρικὸ σου.

Πολλοὺς ἀσπασμοὺς
Γιάννης Ἀκοιμάτιστος.

Ἀπ' ἀφοῦ θὰ καταλάβετε ἡ σημαίνει ἡ ὄχι ὁ κομματισμός.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Δ. Καρ. Εὐχαριστοῦμε. Στείλτε μας τὸ κατατόπι σου νὰ σοῦ στέλνουμε και τὸ φύλλο ταφτικὰ.—κ. Δ Ζωγγ. Δὲν κατορθώσαμε νὰ βγάλουμε ἀπὸ τὸ γράμμα σας τί θέλετε. Γράψτε μας πάλι, παρακαλοῦμε, μὰ καθαρώτερα.—κ. Δύσπιστο. Γιὰ νὰ πιστέψετε, σὰς σερβίρουμε τὸ λαγαριστὸ κομμάτι ἀπὸ τὸ ἄσπρο τοῦ κ. Γρ. Ξερν. ποῦ μιλάει γιὰ τὸ βιβλίο τοῦ κ. Σκιᾶ. Ρουφήγτε το : «Θέλετε τώρα νὰ ..σὰς εἴπω—μεταξύ μας—πόσην ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμεν ὁ εὐγενὴς χαριετισμὸς τοιοῦτου ἀντιπάλου ; Ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ βιβλίου του, αὐτὸς ὁ χαριετισμὸς μοῦ ἔφᾶνη τὸ ἰσχυρότερον. Και ἂν ἔως τώρα ἤμουν σχεδὸν βέβαιος περὶ τῆς πλάνης του, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἤρχισα κάπως νὰ κλωνίζωμαι. Ἀνθρωπος, — ἐσυλλογίσθην, — ὁ ὁποῖος χωρίζει τόσο καλὰ τὰ ζήτηματα, και ἐπιτρέπει εἰς ἕνα φίλον του νὰ ἔχη διαφορετικὴν ἀπὸ αὐτὸν γνώμην και δὲν τοῦ ἀρνείται τὸν χαριετισμὸν του και ἀφοῦ ἀκόμη ὁ φίλος αὐτὸς ἐτόλμησε νὰ τὴν ἐκφράσῃ δημοσίᾳ, — ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὑπέροχος πραγματικῶς και πολὺ πιθανὸν νὰ βλέπῃ και νὰ κρίνῃ τὰ πράγματα καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον. Και νὰ ἔχη δικαίον εἰς ὅλα.—κ. Φάουστ. Καλέ, τί μᾶς λέτε ; Νὰ τὸ πιστέψουμε ; — κ. Στεμ. Στὴ Πόλη. Τὸ φύλλο θὰ σὰς τὸ στέλνουμε. Κοιτᾶχτε το γιὰ νὰ δῆτε τί εἶδους ἀνταπόκρισις μᾶς χρειάζεταιται.